

som Danmark har kæmpet aktivt for lige siden foråret 1993.

Jeg husker endnu Venstres markante og skarpe udfald i sommeren 1993, da vi første gang bragte det på bane. Det blev betegnet som komplet urealistisk, og man sagde, at vi isolerede os og kom til at stå alene, men hvad er sandheden i dag? Jo, den er, at det har bred støtte. Det har efterhånden støtte fra næsten alle EU-landene, og vi kommer i dette arbejde i stigende grad igennem med vore krav.

Jeg vil derfor i den sammenhæng opfordre medierne til ligesom at prøve at kigge ned over disse år og deres forløb og se på, om det var de rappe, korte bemærkninger dengang i sommeren 1993, der har præget historien, eller om det er det lange, seje, solide træk, som kommer til at præge historien.

Med hensyn til beskæftigelsen påtager vi os et fælles ansvar i Europa, men det er vigtigt at huske, at vi her har at gøre med national kompetence. Imidlertid siger den gamle lærdom os, at hvis vi løfter i fællesskab, løfter vi bedre, og det er det, der sker nu: En dansk mærkesag realiseres.

Et emne var også det retlige og de indre anliggender. Der er ingen tvivl om, at der i befolkningen er et stærkt ønske om større sikkerhed, måske er det endnu stærkere i visse andre lande, hvor der har været blodige attentater, hvor folk er bange for at komme på banegårde og for at rejse. Gudskelov har vi her i landet været fri for terroren, som de kender mange andre steder, men vi kender jo dog også den internationale kriminalitet, f.eks. narkokriminaliteten, der er en meget omfattende aktivitet.

Der er mennesker, som også i dette land rammes af den internationale kriminalitet, og derfor er det vigtigt, at Danmark er meget aktiv i kampen mod denne, samtidig med at vi naturligvis skal respektere det danske forbehold i relation til dette samarbejde. Det er vigtigt at huske, at det danske forbehold ikke går på indholdet i samarbejdet, men udelukkende på, at vi ønsker det som et mellemstatsligt samarbejde og ikke som et overnationalt samarbejde.

Endelig til afslutning må man sige, at topmødet havde karakter af et arbejdsmøde, og disse er ikke de dårligste topmøder; de giver som regel ganske pæne resultater. Sporet er nu lagt frem mod topmødet i Holland i juni til næste år. Vi har lagt sporet på regeringskonferencen med hensyn til beskæftigelsen, ØMU'en og indsatsen mod den internationale kriminalitet, og det er jo ikke så dårligt endda.

Jeg skal slutte med på vegne af Socialdemokratiet, Venstre, Det Konservative Folkeparti, Det Radikale Venstre og Centrum-Demokraterne at fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden

»Folketinget tilslutter sig, at det irske formandskabs generelle ramme for et udkast til en ny traktat er grundlaget for de fortsatte forhandlinger på EU's regeringskonference.

Folketinget konstaterer, at det fortsat står EU-landene frit for at slå til lyd for deres egne forslag og give udtryk for deres betænkeligheder under de videre forhandlinger.

Folketinget understreger betydningen af at skabe alle forudsætningerne for EU's kommende udvidelse med lande fra Central- og Østeuropa, som er den vigtigste opgave for EU i de kommende år.

Herefter går Tinget over til næste sag på dagsordenen.«

(Dagsordensforslag nr. D 41).

Tredje næstformand (Margrete Auken):

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår herefter i forhandlingen.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg må sige, at jeg i dag havde ventet noget bedre fra hr. Ove Fich, der slutter sit indlæg med en baglænsrettet dagsorden, som stort set går ud på at godkende de fejltagelser, som statsministeren og udenrigsministeren begik på Dublin-topmødet; det vil jeg vende tilbage til.

Jeg vil spørge hr. Ove Fich om, hvorfor hr. Ove Fich og regeringspartierne ikke tog imod den fremstrakte hånd, som de fik i fredags, da vi sendte et udkast til en dagsorden, som vi kunne have lavet i fællesskab, og som afklarede det spørgsmål og fjernede den tvivl, som statsministeren har skabt med hensyn til en folkeafstemning.

Hvorfor afslog hr. Ove Fich og regeringspartierne det tilbud om en fælles dagsorden, som vi kom med? Hvorfor kommer man nu fra Socialdemokratiets side med en baglænsrettet og ubrugelig afværgedagsorden?